

Mint pár éve abban a városban, abban a lakásban,
 Az asztalt püfölve, hogy másnap aztán, már
 Az autóban, az állomás felé tartva, hidegen közölje

Vele, nem akar, tényleg nem!, beavatkozni más
 Életébe, *itt és most* tkp. hááát... *elengedi*,
 És nagy gázt ad, elhúz, és ő egyedül marad az
 Állomás előtti koszos pléhbarakk műanyag
 Asztalánál egy rettenetes kávéval, kavargatja
 A nem lévő cukrot a műanyag kanállal
 Sokáig, tanácstalanul bámul, mint most,
 A bepárasodott ablakok mögött, az autóban,
 Míg kint az emberek jönnek-mennek bevásárló-
 Kosaraikkal, majd hirtelen szaladni,
 Menekülni kezdenek az épület felé, fedezékbe,

És ő ül még mindig dermedten, hátha valaki
 Bekopog az ablakon, jól van-e, de
 Nem kopog be senki, szaladnak mindannyian
 A jégesőben, nem tudok elszakadni, motyogja
 Csak úgy magának a bevásárlóközpont előtt, a
 Parkolóban, potyognak, mint a puszkagolyók
 A tetőre a jegek, s a beszélgetésük foszlányai,
 Tudja-e, emlékszik-e, miket terveztek,
 Sétálnak, úsznak, utaznak, összejárrák a világot,
 Hiszen erre a lapra tett fel mindent, igen, erre,
 Erre, értse meg, kiabálja majdnem fuldokolva...
 Esik az eső, a jégeső a városszélen vagy másfél
 Hektáron, a városnak ezen a részén, írják az
 Újságok másnap, letarolt mindent, ami szárba volt
 Már szökkenve, az összes szabad természetűs
 Hagyma- és palántázott káposztakultúrát...

Nagypál István

Stand Up Tragedy

minden reggel egy másik dallal ébredsz fel,
 miközben a kávéd egyre feketébb lesz,
 és arra kényszerülsz, hogy kihagyd belőle a tejet,
 a kanaladat hozzávered a bögrédhez,
 amikor éppen felhangzik a harangszó a fák mögül,
 de már régóta nem szól senkiért, erőtlenséget, és
 tudod, hogy csak azért hallod, mert beállította

a pásztor évekkkel ezelőtt, ahogy a hitedet is
valami elfeledett entitás, aztán kinézel az ablakon,
a párkányra fekszel, akár egy macska, és
keresed a verebek helyét a diófa ágán,
mégsem unod a pillanatot, a veszteséget,
hiszen napról napra azzal küzdesz, hogy
valaki elmegy, a szobában ülsz némán,
a francokat némán, a telefonodból üvölt
a zene, ritmusra a lábaddal dobbantasz,
dehogy ritmusra, mérgebben vagy bánatodban,
és arra gondolsz, hogy egyszer se hív fel,
nem tudod, mi történt vele, az orvosok
a létezéséről se tudnak, az anyja nem is
ismeri a nevedet, az apja messze van,
nem fognak értesíteni róla, és persze
gyertyát se tartasz otthon, minek, az illatuk
annyira műanyag, a kanóc alig gyullad meg,
és másra se tudsz gondolni, csak hogy
egyedül hagy, azt se tudod, mikor,
és ha emlékezni támad kedved, nem találsz
közös fotókat, mindenhol magában áll,
te a kamera másik oldalán, csak azt tudod,
hogy folyton a szemedbe néz és mosolyog,
valahol ott vagy te is, de szégyenkezel, és
nem akarod önmagad viszontlátni, de
mégis hiányzik egy közös fotó, és
tudod, nem lenne értelme, mert beállított
képen nem lehet felfedezni az őszinte
szeretetet, sose fogod újra látni azokat
a pillanatokot, még álmaidban sem,
és nem fogsz vele együtt kézen fogva menni,
mert azt se tudod, képes-e még sétálni,
úgy éled az életedet, hogy azt se tudod: egyedül vagy,
házasságlevél helyett üres papírokat
nézel az asztalodon, és elkeseredésedben
a tegnapi rizsszemeket úgy veszed fel
a földről, mintha az esküvődről lennének,
pedig még gyűrűtök sincsen, mert
úgysem ismerik el, ahol laktok, pedig néha,
titokban beülsz a templom padjára, és
kéred istent, a te szerelmed is ér annyit,
mint másé, egy fogad marad öregkorodra,
mondta egy cigányasszony nevetve, amikor
felsegítetted a buszra, elhitted neki,
bármennyire szájalmasan hangzik, és
ennek ellenére se tudsz lépni, mert

jogodban áll hallgatni, bíróságon, rácsok
és ablakok között, miközben egy plüss macit
szorongatsz lefekvéskor, és visszahallod
a hangját, olyan, akár Robin Williamsé,
nem tudod abbahagyni a nevetést,
amikor Olek, a plüss kutyátok ugatni kezd,
pedig az csak a szomszéd spánielje,
de tudod mit, ülj tovább az ablakban,
miközben lemegy a nap is, kezdj el sorokba
tördelt naplót írni, és küldd el, hátha
valaki elolvassa majd, és észbe kap,
attól, hogy más, nem kell kiállni a vonat elé,
ahogy Anna tette évszázadokkal ezelőtt,
a kötelet is felejtse el, szánalmasan
vonaglik a teste az embernek, ne légy szar alak,
attól, hogy sok minden veszve van, és
rettegsz, hogy úgy veszíted el, ahogy Shane Tomot,
tedd fel a kezed, magasra, még magasabbra,
hagyd, állj fel az asztalra vagy a lovas szobor
hátára, és mondd el a járókelőknek, mit érzel,
ki vagy, miért akarsz változtatni a befásult jogokon,
remélem, te is ott fogsz ülni valamelyik nap egy szobron,
és én arra sétálva büszkén nézek majd rád.

